

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 12CoP/89/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3825202007
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:3825202007.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov Mgr. Silvie Tisovej a Mgr. Petra Straku, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske, dieťa rodičov - matka: C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/X, F., zastúpená splnomocnenou zástupkyňou: JUDr. Ivana Magdolenová Joríková, advokátka so sídlom Hrnčírikova 1/ B, Partizánske a otec: G. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. I. XXX/X, F., zastúpený splnomocnenou zástupkyňou: JUDr. Zuzana Herichová, advokátka so sídlom ulica H. I. XXX/X, F., o zníženie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 22P/35/2025-246 zo dňa 04. decembra 2025, takto

rozhodol:

rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prievidza ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „okresný súd“) rozsudkom č. k. 22P/35/2025-246 zo dňa 04. decembra 2025 rozhodol tak, že:

I. Súd mení rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 22P/61/2024-60 zo dňa 22.08.2024, právoplatný dňa 25.09.2024 v časti vyživovacej povinnosti otca maloletého dieťaťa k maloletému dieťaťu tak, že otec maloletého dieťaťa je povinný s účinnosťou od 28.04.2025, prispievať na výživu maloletého dieťaťa sumou vo výške 500 eur mesačne, a to tak, že sumu vo výške 430 eur mesačne bude poukazovať k rukám matky maloletého dieťaťa a sumu vo výške 70 eur mesačne bude poukazovať za účelom tvorby úspor pre maloleté dieťa na účet maloletého dieťaťa, a to všetko vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

II. Matka maloletého dieťaťa je povinná zriadiť v prospech maloletého dieťaťa účet v banke, ktorého číslo účtu je povinná otcovi maloletého dieťaťa oznámiť do 7 dní od tohto rozhodnutia.

III. V ostatných častiach zostáva predchádzajúce rozhodnutie nezmenené.

IV. Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

1.1 Rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom doručeným dňa 28.04.2025 otec žiadal znížiť jeho vyživovaciu povinnosť k maloletej určenú naposledy rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 22P/61/2024-60 zo dňa 22.08.2024, a to zo sumy 500 eur mesačne na sumu 100 eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu. Matka vo vyjadrení zo dňa 31.05.2025 uviedla, že s návrhom otca nesúhlasí. Súčasne žiadala upraviť stretávanie sa otca s maloletou. Otec podaním došlým súdu dňa 11.06.2025 tiež navrhol upraviť styk s maloletou a uložiť povinnosť každého rodiča informovať druhého rodiča o vycestovaní s maloletou na dva a viac dní v rámci SR, ako aj mimo územia SR. Na pojednávaní dňa 04.12.2025 súd rozhodol, že vylučuje návrh na úpravu stretávania sa otca s maloletým dieťaťom na samostatné konanie.

1.2 Pri rozhodovaní o návrhu otca na zníženie výživného súd vychádzal z ust. § 62 ods. 1 až 5, § 63 ods. 3, § 75 ods. 1, 2 a § 78 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákona o rodine“). Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že na strane otca od posledného rozhodovania o výške jeho vyživovacej povinnosti k maloletej nedošlo k podstatnej zmene pomerov na jeho strane, ktorá by odôvodňovala zníženie jeho vyživovacej povinnosti, a preto nepovažoval návrh otca na zníženie výšky jeho vyživovacej povinnosti za dôvodný.

1.3 Súd uviedol, že návrh bol podaný len po približne 7 mesiacoch od právoplatnosti posledného rozhodnutia o výške vyživovacej povinnosti. Z vykonaného dokazovania nemal preukázané jeho skutkové tvrdenia, že o zamestnanie vo Švajčiarsku prišiel nie vlastným pričinením, keď sám vypovedal pracovnú zmluvu (č. l. 215 spisu). Mal tak za to, že sa otec bezdôvodne vzdal výhodnejších zárobkových možností. Tvrdenia otca, že mu švajčiarsky zamestnávateľ mal znížiť jeho mzdu o 2-3 franky na hodinu, a teda už viac nebolo pre neho výhodné zotrávať u tohto zamestnávateľa, nemal nijako preukázané. Navyše z vyjadrenia doručeného právnu zástupkyňou otca dňa 11.06.2025 (č. l. 112 spisu) vyplýva, že od 29.04.2024 do 22.11.2024 činila čistá mzda otca sumu 31.587,75 CHF t. j. po prepočte kurzom aktuálnym ku 22.11.2024 sumu 33.625,45 eur, čiže priemerne 5.604 eur mesačne. Podľa súdu z uvedeného teda nevyplýva, že by zárobkové možnosti otca u švajčiarskeho zamestnávateľa ku dňu ukončenia jeho pracovného pomeru boli zhoršené oproti jeho príjmu od zamestnávateľa vo Švajčiarsku v čase poslednej úpravy výšky výživného, keď otec podľa vlastného vyjadrenia v tom čase dosahoval príjem 3.900 eur v čistom. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že otec sa bez dôležitého dôvodu vzdal príjmu, ktorý by dosahoval u zamestnávateľa vo Švajčiarsku, a to vo výške minimálne 3.900 eur mesačne v čistom, z ktorého čistého príjmu súd pri posudzovaní návrhu otca aj vychádzal. Podľa súdu aj keby pri posudzovaní návrhu otca vychádzal zo sumy jeho čistého mesačného príjmu, ktorý dosahuje aktuálne zo živnosti (v čase podania návrhu otec už na túto živnosť pracoval) vo výške priemerne 3.000 eur mesačne v čistom, bola by naposledy určená výška vyživovacej povinnosti otca k maloletej v sume 500 eur primeraná aj jeho aktuálnym zárobkovým schopnostiam. Otec predložil súdu faktúry (č. l. 187-213 spisu), z ktorých vyplýva, že fakturoval zo živnosti od približne 06/2025 do 12/2025 spolu sumu 31.691 eur, čo je priemerne 4.527 eur mesačne. Aj po odpočítaní zdravotných a sociálnych odvodov je zrejmé, že priemerný čistý príjem otca zodpovedá určenej výške vyživovacej povinnosti. Napokon súd na strane otca pri rozhodovaní vzal do úvahy, že tento je výlučným vlastníkom trojizbového bytu, vlastní jedno osobné motorové vozidlo, čo zohľadnil ako majetok vyššej hodnoty. Okrem maloletej nemá inú vyživovaciu povinnosť (na rozdiel od matky). Na strane otca zohľadnil pravidelné mesačné nevyhnutné výdavky vo výške priemerne 1.300 eur (bývanie 194,54 eur, elektrina 40 eur, strava 400 eur, hygienické potreby 50 eur, pohonné hmoty 400 eur, mobil 100 eur, odvody do zdravotnej poisťovne 107,25 eur). Nezohľadnil ním uvádzané výdavky na hypotéku, akékoľvek spotrebné úvery, leasing či poistenie, nakoľko nejde o výdavky, ktoré by mali mať prednosť pred jeho jedinou vyživovacou povinnosťou. Navyše otec si pri výbere úverového zaťaženia musel byť v prvom rade vedomý svojej vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu. Výdavok na pohonné hmoty v otcov uvádzanej výške 700 eur mesačne súd nemal zo strany otca nijako preukázané, avšak vzhľadom k tomu, že otec pracuje na živnosť nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí, zohľadnil výdavok v priemernej výške 400 eur mesačne, nakoľko je zrejmé, že do práce dochádza. Pre úplnosť dodal, že otec sa v priebehu konania, a to na pojednávaní konanom dňa 02.10.2025, vyjadril, že leasing osobného motorového vozidla vo výške 480 eur mesačne už neplatí, čiže o túto sumu, skoro rovnajúcu sa výške jeho mesačnej vyživovacej povinnosti, klesli aj jeho nie nevyhnutné výdavky.

1.4 Na strane maloletej nastala podstatná zmena v tom, že kým v čase poslednej úpravy mala maloletá 2,5 roka a bola v priamej celodennej starostlivosti svojej matky, aktuálne má už 4 roky a navštevuje predškolské zariadenie, v ktorej súvislosti vzrástli jej výdavky. Vzhľadom k tomu, že na rozdiel od predchádzajúcej úpravy vyživovacej povinnosti otec rozporoval niektoré výdavky dieťaťa, súd na jeho strane vychádzal z jej priemerných nevyhnutných mesačných výdavkov v sume 645 eur (poplatok ZRPŠ 20 eur ročne, t. j. 1,70 eur mesačne, strava v škôlke 40 eur, strava doma 200 eur /výdavky považoval za primerané veku dieťaťa/, oblečenie a obuv 100 eur /výdavok matka preukázala a navyše vzhľadom k tomu, že dieťa je vo veku kedy rýchlo rastie, preto potrebuje častejšie meniť veľkosť oblečenia považoval tento za primeraný/, gymnastický krúžok 50 eur /otcom nerozporovaná výška/, lieky 100 eur /výdavky matka preukázala/. Na strane dieťaťa nezohľadnil výdavok na poistenie v sume 10 eur mesačne, nakoľko nejde o nevyhnutný výdavok pre maloleté dieťa. Tiež na strane dieťaťa zohľadnil pomernú časť nákladov na bývanie vo výške priemerne 155 eur mesačne (tvorený 1/3-tina nákladov na plyn, elektrinu a internet v domácnosti matky /matkou uvádzané sumy platieb za energie súd považoval za primerané vzhľadom k tomu, že ide o 6-izbový rodinný dom a žijú v ňom tri osoby/ a 1/3-tina sumy poplatku za užívanie nehnuteľnosti, v ktorej matka zabezpečuje aj maloletej bývanie). Pokiaľ ide o

výdavok na splátky hypotéky na dom, ktorý matka spolu so svojimi dvoma deťmi užíva, za ktoré užívanie platí 513 eur mesačne, súd uviedol, že v tomto konaní nie je relevantné či matka platí uvedenú sumu formou nájomného, alebo tým ako tvrdí formou splátok hypotéky za kamarátku, ktorá jej neskôr má o splátky hypotéky ponížiť kúpnu cenu nehnuteľnosti. Podstatné je, že matka by náklady so zabezpečením bývania pre seba a deti mala, bez ohľadu na to, akou formou za užívanie nehnuteľnosti, v ktorej by žila, resp. žije, tretej osobe platí. Vzhľadom ku skutkovým tvrdeniam otca, keď uvádzal, že matka preukázala, že za užívanie domu platila sumu 513 eur len od augusta do novembra 2025, súd sumu 2.052 eur (4 mesiace x 513 eur) rozdelil a pomerne zohľadnil od podania návrhu až do rozhodnutia súdu (2.052 eur : 8 mesiacov - 05/2025 do 12/2025), keďže je zrejmé, že aj v mesiacoch predchádzajúcich augustu 2025 matka zabezpečovala bývanie pre seba a tiež maloletú.

1.5 Napokon na strane matky od poslednej úpravy výšky vyživovacej povinnosti nastala len nepatrná zmena pomerov, keď v čase posledného rozhodovania mala priemerný mesačný príjem 1.700 eur, v súčasnosti má príjem priemerne 1.530 eur mesačne tvorený nemocenskou dávkou, nakoľko je od 07.03.2025 až doposiaľ práceneschopná. Do 07.03.2025 dosahovala matka priemerný mesačný príjem vo výške 1.950 eur (1.400 eur mesačne od zamestnávateľa afg.sk a 550 eur mesačne od zamestnávateľa C., s.r.o.). Od 07.03.2025 (tzn. aj v čase podania tohto návrhu) matka nemala v dôsledku práceneschopnosti príjem z pracovného pomeru v spoločnosti afg.sk, ani ako zamestnanec obchodnej spoločnosti C., s.r.o. Aj keď je súčasne aj spoločníkom uvedenej obchodnej spoločnosti, z daňového priznania za rok 2024 vyplýva záporný hospodársky výsledok tejto obchodnej spoločnosti. Tiež lustráciou bankových účtov tejto obchodnej spoločnosti neboli zistené finančné prostriedky vo vyššej sume. Napokon od 07.03.2025 matka nemá ani príjem z brigádnickej činnosti u Jeseň n. o. a živnosť ukončila ku dňu 25.10.2025. Z daňového priznania za rok 2023 vyplýva jej príjem zo živnosti spolu vo výške 2.653,54 eur (t. j. 221 eur mesačne). Na maloletú poberá matka prídavok vo výške 60 eur mesačne. Ako v čase poslednej úpravy výšky vyživovacej povinnosti má matka, okrem maloletej, ešte jednu vyživovaciu povinnosť. Vlastní jedno osobné motorové vozidlo v hodnote 4.000 eur, ktorá hodnota predstavuje majetok vyššej hodnoty vo vlastníctve matky. Na strane matky súd zohľadnil jej pravidelné nevyhnutné mesačné výdavky spolu vo výške priemerne 1.100 eur mesačne (náklady na bývanie 310 eur /2/3-tiny zo sumy 2.052 eur preukázateľne uhradenej počas tohto konania za užívanie domu a 2/3-tiny zo sumy výdavku na plyn 140 eur, elektrinu 50 eur a internet 18 eur ako primeraného výdavku za energie vzhľadom na veľkosť nehnuteľnosti a počet osôb, ktoré ju užívajú, strava 400 eur, oblečenie a obuv 120 eur, hygienické potreby 100 eur, pohonné hmoty 100 eur, mobil 40 eur (nie je relevantné, či tento výdavok má evidovaný na seba ako fyzická osoba, alebo na živnosť, či svoju obchodnú spoločnosť, nakoľko ide o primeraný výdavok na mobil, ktorý súd zohľadnil aj na strane otca). Nezohľadnil ňou uplatnené výdavky na životné poistenie, cigarety, hobby, nakoľko tieto nemajú prednosť pred jej vyživovacou povinnosťou k maloletému dieťaťu. Tiež výdavok na lieky vo výške 50 eur mesačne, ktorý nemal preukázaný.

1.6 S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti potom súd s prihliadnutím na majetkové, potenciálne, ale aj reálne zárobkové a finančné možnosti otca a jeho nevyhnutné pravidelné mesačné výdavky, s prihliadnutím na nevyhnutné výdavky na strane maloletej, ako aj na skutočnosť, že matka svoju vyživovaciu povinnosť k maloletému dieťaťu plní predovšetkým svojou osobnou starostlivosťou o maloleté dieťa a zároveň poberá na maloletú prídavok na dieťa, nepovažoval za dôvodné meniť výšku naposledy určenej vyživovacej povinnosti otca k maloletej. Otcovi preto určil vyživovaciu povinnosť aj naďalej vo výške 500 eur mesačne, avšak vzhľadom na ním rozporované výdavky na strane maloletej, keď namietal účelnosť niektorých vynaložených výdavkov a tiež poukazyval na majetkové pomery matky, považoval za dôvodné rozdeliť výšku vyživovacej povinnosti otca tak, že s účinnosťou od podania návrhu (odo dňa 28.04.2025) bude otec sumu vo výške 430 eur mesačne poukazovať k rukám matky a sumu vo výške 70 eur mesačne za účelom tvorby úspor pre maloleté dieťa poukazovať na osobitný účet maloletého dieťaťa, a to všetko do 15. dňa v mesiaci vopred. V tejto časti (spôsobu plnenia vyživovacej povinnosti) súd zmenil rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 22P/61/2024-60 zo dňa 22.08.2024, právoplatný dňa 25.09.2024, pričom v ostatných častiach zostáva predchádzajúce rozhodnutie nezmenené. Zároveň matke uložil povinnosť zriadiť v prospech maloletého dieťaťa v banke osobitný účet, ktorého číslo je povinná otcovi oznámiť do 7 dní od rozhodnutia súdu, s poukazom na to, že rozsudky o výživnom sú predbežne vykonateľné.

1.7 Ďalšie návrhy otca na doplnenie dokazovania ďalšími listinnými dôkazmi týkajúcimi sa podnikateľskej činnosti matky zamietol majúci za to, že pre účely tohto konania boli majetkové a zárobkové možnosti a schopnosti tak matky, ako aj otca zistené dostatočne a ďalšie navrhnuté dokazovanie nepovažoval za hospodárne a potrebné vykonať.

1.8 O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 52 zák. č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok, ďalej len „CMP“ tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania, keď v danom prípade nevzhladol žiadne okolnosti, za ktorých by bolo spravodlivé priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov tohto konania (§ 55 CMP).

2. Proti rozsudku okresného súdu podal otec prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie zo dňa 13.01.2026, a to do výroku I. vo vzťahu k určenej výške výživného, ktoré je povinný platiť. Uviedol, že v zásade nenamieta rozhodnutie súdu o tezurácii časti výživného, avšak nesúhlasí s celkovou súdom určenou sumou výživného na maloletú, a to vo výške 500 eur mesačne.

2.1 Podľa názoru otca súd príliš prísne prihliadal na neho a na jeho možnosti a schopnosti vzhľadom k jeho aktuálnej reálnej príjmovej situácii. Určené výživné na maloletú je neprímerane vysoké, jednak s poukazom na jeho reálnu príjmovú situáciu (živnostník s nepravidelnými príjmami čelí hlavne riziku kolísania zárobkov a vyššej administratívnej záťaži), ale najmä vzhľadom na jeho výdavky, ktoré je nevyhnutné vynaložiť.

2.2 Ďalej otec uviedol, že nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby bol celý život zamestnaný v cudzej krajine, v ktorej mu bol znížený plat, nemal v mzde zahrnutú ani stravu, ani odvody, ani ubytovanie. Za prirodzené považoval, že po návrate na Slovensko už nedosahuje taký príjem, ktorý by bol porovnateľný príjmu dosahovanému vo Švajčiarsku. Zároveň aj on má právo zabezpečiť si dôstojné bývanie, v ktorom mohol vytvoriť dôstojné podmienky pre maloletú. Keďže vzťah s matkou bol ukončený, nemal kde bývať, nakoľko z pôvodnej nehnuteľnosti, v ktorej tvorili spoločnú domácnosť, sa musel odsťahovať, rozhodol sa zabezpečiť si štandardné bývanie. Byt, ktorý si kúpil, je primeraný potrebám jeho a dieťaťa, nejedná sa o žiadny veľkometrážny nadštandardný byt alebo veľký rodinný dom, s ktorým by boli spojené vysoké náklady na jeho udržiavanie a platenie platieb za príslušné služby - energie. Byt je trojizbový naproti šesťizbovému rodinnému domu, v ktorom býva matka s maloletou. Zabezpečenie plnohodnotného vlastného bývania je aj na prospech času stráveného s maloletou, kde má vlastnú izbu. Ako dôkaz predložil fotografiu izby. Otec sa preto nestotožňuje s tým, že súd mu neakceptoval náklady spojené s bývaním prinajmenšom výdavok určený na splátku úveru na bývanie - financovanie kúpy bytu. Mal za to, že štandardne sa neuznávajú také výdavky rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť, pričom ak rodič nemal kde bývať (do kúpy bytu nebol vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti), výdavok na bývanie, v tomto prípade na splátky úveru na financovanie kúpy bytu sa podľa súdnej praxe bežne uznáva. Pokiaľ mu zákon neuznal jeho výdavok na pohonné hmoty v ním uvádzanej výške 700 eur mesačne ale len v sume 400 eur mesačne uviedol, že obratom dodatočne doloží do konania preukázateľné doklady o ich nákupe prostredníctvom výpisov z jeho účtu, pretože len na tieto vynaloží mesačne viac ako súdom prvej inštancie uznaných 400 eur.

2.3 Ďalej otec vytýkal súdu, že nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to tie, ktoré smerovali vo vzťahu k zisťovaniu príjmových a majetkových pomerov matky. Uvedené navrhol na pojednávaní dňa 04.12.2025 (vo vzťahu k podnikateľskej činnosti matky otec trvá na predložení peňažného denníka obchodnej spoločnosti C., s.r.o. a ak takéto nevedie, prehľad finančných tokov z a do obchodnej spoločnosti matky). Žiada predložiť vystavené faktúry, a to tak na predmetnú obchodnú spoločnosť C., ako aj na živnosť matky. Rovnako tak aj výstupy z e-kasy vo vzťahu k prijatej hotovosti obchodnej spoločnosti C., a to za rok 2024 aj 2025. Ďalej žiadal, aby matka predložila daňové priznanie zo svojej živnosti, ktorej činnosť ukončila 25.10.2025 a výpisy matky z jej podnikateľského účtu ako živnostníčky za rok 2024 a 2025. Podľa otca príjmové a majetkové pomery sa zisťujú v daných konaniach na oboch stranách, t. j. na strane rodiča, ktorý je povinný plniť si vyživovaciu povinnosť, ako aj na strane rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti. Podľa neho preto súd nedostatočne a neúplne zistil skutočný stav vecí ohľadom príjmových a majetkových pomerov matky. Ďalej otec uviedol, že on doložil účtovnú závierku ku dňu 30.09.2025, výkaz o príjmoch a výdavkoch, má vystavené faktúry v rámci jeho podnikateľskej činnosti a predložil všetky podklady, ktoré si súd od neho žiadal. Naproti tomu si súd od matky nevyžiadal nielen bankové výpisy spoločnosti C. so sídlom E. XXX/X, F., IČO: XX XXX XXX ním navrhované vo vyjadrení zo dňa 29.09.2025, ale ani dôkazy navrhované na pojednávaní dňa 04.12.2025. Otec mal za to, že pre určenie výživného je smerodajná životná úroveň rodičov, pričom životná úroveň matky a jej príjmové a výdavkové pomery sú nedostatočne preukázané a zistené. Stav v čase v čase vyhlásenia rozsudku súdu bol teda taký, že neboli (a ani nie sú) úplne zistené majetkové a príjmové pomery na strane matky. Matka mala vedenú živnosť na Okresnom úrade Prievidza pod č. živnostenského registra XXX-XXXX, IČO: XX XXX XXX, pričom z výpisu zo živnostenského registra otec zistil, že matka ukončila túto podnikateľskú činnosť k 25.10.2025. Nie je preto zdokladovaný príjem za činnosť matky z tejto živnosti, takže žiadal predložiť aj daňové priznanie minimálne za rok 2024 a 2025, prípadne aj výpisy z podnikateľského účtu matky, ktorý bol vedený na túto živnosť. Otec považuje najmä

zárobné a výdavkové pomery na strane matky z jej podnikateľskej činnosti, a to tak z obchodnej spoločnosti a zo živnosti za nepreukázané, nakoľko aj matka má zo zákona vyživovaciu povinnosť a v čase vyhlásenia rozsudku nebol zistený aktuálny stav aktív a pasív z jej podnikateľskej činnosti, nakoľko súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy.

2.4 V bode III. odvolania otec namietal aj neúplné zistenie skutočného stavu vo vzťahu k majetkovým pomeroch matky ohľadom vlastníctva nehnuteľností a jej nákladov spojených s bývaním v rodinnom dome na adrese E. XXX/X, F.. Uviedol, že je stranou sporu ako žalobca s J. F. vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 15C/13/2025 o vydanie bezdôvodného obohatenia. Matka v tomto súdnom spore vypovedala ako svedkyňa a na pojednávaní dňa 08.12.2025 uviedla, že sa cíti byť vlastníčkou tohto rodinného domu a s J. F. vedie súdny spor. V tomto konaní o zníženie výživného však vlastníctvo k rodinnému domu netvrdila, čiže v čase vyhlásenia rozsudku nebol úplne zistený skutočný stav veci. Zároveň otec namietal aj nedostatočné zistenie nákladov matky vo vzťahu k platbám za rodinný dom, pretože táto do konania predložila doklad o platení za dom len zopár platieb, ktoré mohla začať účelovo platiť, keď už vedela o súdnom konaní o zníženie výživného. Nie je teda preukázané, či matka reálne platí tieto platby, ako dlho ich platí a aký je skutočný stav veci ohľadne jej domnelého vlastníctva k predmetnému rodinnému domu. Ako dôkaz predložil zápisnicu z pojednávania zo dňa 08.12.2025 sp. zn. 15C/13/2025.

2.5 Otec preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a rozhodol vo výroku I. tak, že zníži jeho vyživovaciu povinnosť otca na maloletú, prípadne aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Kolízny opatrovník vo vyjadrení zo dňa 15.01.2026 považoval rozsudok okresného súdu za vecne správny a žiadal ho potvrdiť.

4. Otec v doplnení zo dňa 30.01.2026 (č. I. 279 spisu) doložil označené dôkazy, a to konkrétne výpisy z jeho bankového účtu, ktoré preukazujú náklady vynaložené na nákup pohonných hmôt.

5. Matka prostredníctvom splnomocneného zástupcu vo vyjadrení zo dňa 10.02.2026 navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolanie otca považovala za nedôvodné, účelové a založené na opakovaní argumentov, s ktorými sa súd prvej inštancie už riadne podrobne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku.

5.1 Podľa matky otec v odvolaní v zásade nespochybňuje samotné skutkové zistenia súdu, ale vyjadruje nespokojnosť s právnymi závermi, ku ktorým tento dospel pri aplikácii § 62 a § 75 Zákona o rodine. Mala za to, že súd pritom správne vychádzal zo zásady, že výživné má prednosť pred ostatnými výdavkami rodiča a že pri posudzovaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča je potrebné prihliadať aj na situácie, keď sa povinný rodič bez vážneho dôvodu vzdá výhodnejšieho zárobku alebo na seba berie neprimerané majetkové riziká. Ako správne uviedol súd v odôvodnení rozsudku, pokles príjmu na strane otca nenastal v dôsledku objektívnych nepredvídateľných okolností, ale bol výsledkom jeho vlastných vedomých rozhodnutí.

5.2 Osobitne matka považovala za potrebné zdôrazniť otázku účelového zvyšovania zadlženosti otca, ktorej sa súd prvej inštancie venoval najmä v časti odôvodnenia, v ktorej hodnotil jeho výdavky. Zo skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že otec si krátko pred ukončením stabilného zamestnania v zahraničí zobral hypotekárny úver na kúpu bytu, a to napriek tomu, že už v tom čase splácal viaceré spotrebné úvery a leasing. Vedome a cielene tak zvýšil svoje mesačné finančné zaťaženie v čase, keď si musel byť plne vedomý nielen rozsahu svojich záväzkov, ale aj existencie a výšky svojej vyživovacej povinnosti k maloletému dieťaťu. Takéto konanie správne súd prvej inštancie vyhodnotil ako prijatie neprimeraného majetkového rizika v zmysle § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Nemožno akceptovať, aby povinný rodič vlastnými rozhodnutiami najskôr zvýšil svoju zadlženosť, následne si znížil príjem ukončením výhodnejšieho zamestnania a napokon sa domáhal zníženia vyživovacej povinnosti. Tiež argumentácia otca, že splátky úveru na bývanie by mali byť v plnom rozsahu zohľadnené ako nevyhnutný výdavok, neobstojí. Súd prvej inštancie zároveň správne prihliadol na časovú následnosť konania otca, keď otec najskôr prevzal dlhodobé finančné záväzky, následne ukončil stabilné zamestnanie a potom sa domáhal zníženia výživného. Takýto sled krokov nemožno považovať za náhodný, ale za vedomé konanie, ktorého dôsledkom bolo zníženie disponibilných príjmov otca.

5.3 Pokiaľ otec namietal neúplné zistenie skutkového stavu k jej príjmovým a majetkovým pomeroch, matka poukázala na to, že súd prvej inštancie sa týmito tvrdeniami zaoberal a v odôvodnení rozsudku (najmä v bode, v ktorom zamietol ďalšie návrhy otca na doplnenie dokazovania) správne konšatoval,

že tieto skutočnosti nemajú rozhodujúci význam pre určenie výšky vyživovacej povinnosti otca. Uviedla, že ona si svoju vyživovaciu povinnosť plní predovšetkým osobnou starostlivosťou o maloleté dieťa, zabezpečením bývania, stravy, zdravotnej starostlivosti a každodennej výchovy, čo predstavuje významnú formu naturálneho plnenia. Namietané otázky vlastníctva nehnuteľnosti, v ktorej matka s maloletou býva, sú predmetom samostatného civilného konania a nemajú priamy vplyv na posúdenie vyživovacej povinnosti otca. Rozhodujúce je, že maloleté dieťa má zabezpečené stabilné bývanie a jeho potreby sa od poslednej úpravy výživného neznížili, ale vzhľadom na vek dieťaťa a rast životných nákladov objektívne neustále narastajú. Podľa matky otec v odvolaní neuvádza skutočnosti, ktoré by zakladali podstatnú zmenu pomerov, ale len opakuje argumenty, s ktorými sa súd už vo svojom rozhodnutí vysporiadal.

6. Otec prostredníctvom splnomocneného zástupcu v replike doručenej súdu dňa 12.03.2026 uviedol, že spochybňuje skutkové zistenia, keďže finančné pomery matky neboli preukázané. Nevzdal sa výhodného zárobku bezdôvodne. Pokles príjmu nebol jeho príčinou, ale rozhodnutím zamestnávateľa. Poukázal na zadlženosť v prospech spoločnosti C., s.r.o. (spoločnosť zakladali spolu s matkou v roku 2018). Uviedol, že veľká časť jeho dlžob voči spoločnosti mBank priniesla profit matke v podnikaní a pracovnom pomere a zlepšili sa podmienky bývania pre ich dcéru a jej dcéru z predchádzajúceho vzťahu. Matka nepreukázala žiadnym spôsobom jej finančné pomery medzi ňou a spoločnosťou C., s.r.o. Bývanie matky nie je stabilné, ohrozuje zdravý vývoj dieťaťa a táto zavádza v jeho nákladoch a právnej forme užívania nehnuteľnosti a účelovo zvyšuje výdavky na domácnosť, čo zahŕňa aj starostlivosť o maloletú.

7. Matka na repliku otca nereagovala.

8. Kolízny opatrovník nereagoval na vyjadrenie matky a repliku otca.

9. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 2 ods. 1 CMP, § 34 ods. 1 CSP, § 3 ods. 5 písm. a/ CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 CSP), účastníkom konania v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP, § 7 ods. 1 CMP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP) s prihliadnutím na vady konania, iba ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) postupom podľa § 378 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

10. Z obsahu spisu okresného súdu vyplýva, že naposledy rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 22P/61/2024-60 zo dňa 22.08.2024 bola otcovi uložená povinnosť s účinnosťou od podania návrhu (27.06.2024) prispievať na výživu maloletého dieťaťa sumou vo výške 500 eur mesačne k rukám matky maloletého dieťaťa, a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 25.09.2024. Otec podaným návrhom došlým súdu dňa 28.04.2025 žiadal znížiť výživné a to zo sumy 500 eur mesačne na sumu 100 eur mesačne s účinnosťou od podania návrhu.

11. Okresný súd napadnutým rozsudkom zmenil predchádzajúci rozsudok v časti vyživovacej povinnosti otca k maloletému dieťaťu tak, že je povinný s účinnosťou od 28.04.2025, prispievať na výživu maloletého dieťaťa sumou vo výške 500 eur mesačne, a to tak, že sumu vo výške 430 eur mesačne bude poukazovať k rukám matky maloletého dieťaťa a sumu vo výške 70 eur mesačne bude poukazovať za účelom tvorby úspor pre maloleté dieťa na účet maloletého dieťaťa, a to všetko vždy do 15. dňa v mesiaci vopred pričom matka maloletého dieťaťa je povinná zriadiť v prospech maloletého dieťaťa účet v banke, ktorého číslo účtu je povinná otcovi maloletého dieťaťa oznámiť do 7 dní od tohto rozhodnutia s tým, že v ostatných častiach zostáva predchádzajúce rozhodnutie nezmenené a žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

12. Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle ustanovenia § 78 Zákona o rodine predstavuje práve zmena pomerov hmotno-právnu podmienku pre zmenu predchádzajúceho súdneho rozhodnutia o výživnom.

Zmena pomerov musí byť podstatná a musí sa týkať okolností, ktoré odôvodňujú výšku výživného za podmienky, že sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase predchádzajúceho rozhodnutia. Relevantná je pritom len taká zmena, ktorá sa svojou intenzitou a rozsahom výrazne prejaví v celkových pomeroch účastníkov konania; nie každá zmena okolností, resp. nie každé zvýšenie výdavkov, zakladá dôvod na opätovný zásah do právoplatného rozhodnutia o výživnom.

14. Podstatná zmena pomerov musí byť v súdnom konaní dostatočne preukázaná, takže súd musí preto podrobne skúmať pomery na strane účastníkov v čase pôvodného rozhodnutia o výživnom a porovnať ich s aktuálnymi pomermi. Povinnosťou súdu v konaní o zníženie výživného je predovšetkým dôsledne porovnať zmenu odôvodnených potrieb na strane dieťaťa vo vzťahu k primeranosti určeného výživného a životnej úrovne rodičov. Rovnako na strane povinných osôb súd musí porovnať zistené aktuálne schopnosti, možnosti a majetkové pomery s pomermi zistenými v čase posledného rozhodovania, aby mohol dospieť k záveru buď o podstatnej zmene pomerov, prípadne k záveru, že k zmene pomerov nedošlo a to v súvislosti s príjmami rodičov dieťaťa, počtom ich vyživovacích povinností, osobných a materiálnych pomerov v nadväznosti na vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, vedomosti, pracovné skúsenosti, ako aj situáciu na trhu práce a podobne. Majetkové pomery treba posudzovať komplexne, nakoľko zahŕňajú jednak majetok povinného ako objektívnu kategóriu a jednak jeho životný štandard, ktorým sa prezentuje navonok.

15. Rozhodnutie okresného súdu bolo odôvodnené tým, že nedošlo k podstatnej zmene pomerov na strane otca nakoľko od posledného rozhodnutia uplynula len doba 7 mesiacov a otec pracovný pomer vo Švajčiarsku skončil vlastným pričinením keď skončil pracovný pomer výpoveďou. Okrem toho tvrdenia o znížení jeho mzdy otec nepreukázal a navyše z dosahovanej mzdy u tohto zamestnávateľa vyplýva, že táto predstavuje 5.604 eur mesačne pričom v čase poslednej úpravy výživného otec podľa jeho vlastného vyjadrenia dosahoval príjem 3.900 eur v čistom. Navyše súd uviedol, že aj pri aktuálnom príjme otca ako živnostníka na Slovensku (3.000 eur v netto vyjadrení) a jeho majetkovým pomeroch bolo naposledy učené výživné primerané. Určil tak otcovi vyživovaciu povinnosť aj naďalej vo výške 500 eur mesačne, avšak vzhľadom na otcom rozporované výdavky na strane maloletej (namietal účelnosť niektorých vynaložených výdavkov a tiež poukazoval na majetkové pomery matky), považoval za dôvodné rozdeliť výšku vyživovacej povinnosti s účinnosťou od podania návrhu (odo dňa 28.04.2025) na bežné výživné vo výške 430 eur mesačne a sumu vo výške 70 eur mesačne za účelom tvorby úspor pre maloleté dieťa s poukazovaním na osobitný účet maloletého dieťaťa,

16. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, oboznámením sa s odvolaním otca, vyjadrením matky ako i obsahom celého spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutočný stav veci ohľadom pomerov účastníkov konania, porovnal ich pomery s pomermi v čase posledného rozhodovania o výživnom a konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd podľa § 387 CSP konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

17. Otec v odvolaní v zásade nenamieta rozhodnutie súdu o tezurácii časti výživného, avšak nesúhlasí s celkovou súdom určenou sumou výživného na maloletú, a to vo výške 500 eur mesačne. Podľa neho nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby bol celý život zamestnaný v cudzej krajine, v ktorej mu bol znížený plat, nemal v mzde zahrnutú ani stravu, ani odvody, ani ubytovanie. Je prirodzené, že po návrate na Slovensko už nedosahuje taký príjem, ktorý by bol porovnateľný príjmu dosahovanému vo Švajčiarsku. Súdom určené výživné na maloletú je neprimerane vysoké, jednak s poukazom na reálnu príjmovú situáciu otca (živnostník s nepravidelnými príjmami čelí hlavne riziku kolísania zárobkov a vyššej administratívnej záťaži), ale najmä vzhľadom na jeho výdavky, ktoré je nevyhnutné vynaložiť. Zároveň aj on má právo zabezpečiť si dôstojné bývanie, v ktorom mohol vytvoriť dôstojné podmienky pre maloletú. Nestotožňuje sa preto s tým, že súd mu neakceptoval náklady spojené s bývaním prinajmenšom výdavok určený na splátku úveru na bývanie - financovanie kúpy bytu. Taktiež výdavok na pohonné hmoty v ním uvádzanej výške 700 eur mesačne a to napriek tomu, že pracuje na živnosť nielen na Slovensku, ale aj v zahraničí a teda do práce dochádza.

18. K uvedeným námietkam otca odvolací súd uvádza, že nie je rozhodné aká dlhá doba uplynula od predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom, ale či došlo k zmene pomerov, ktorá musí byť podstatná,

trvalejšia a objektívna pričom môže ísť o zmenu na strane dieťaťa alebo rodiča a to najmä v jeho príjmoch, výdavkoch, zdravotnom stave či majetkových pomeroch. V danej veci tak bolo za rozhodujúce skúmať, či otec nezhoršil svoje príjmové pomery vlastným rozhodnutím, ktoré nebolo vynútené okolnosťami a teda zisťovať dôvody pre ktoré ukončil doterajšiu prácu v zahraničí. V návrhu na začatie konania otec odôvodňoval skončenie pracovného pomeru vo Švajčiarsku daním výpovede z jeho strany lebo mu zamestnávateľ jednostranne znížil plat o cca 2-3 eurá na hodinu, upravil mu pracovný čas a následne pracovný fond. V dôsledku toho by menej zarábala a znížený plat by mu neumožňoval viesť nákladný život vo Švajčiarsku. Okresným súdom bolo zistené, že otec pri poslednom rozhodovaní o výživnom v čase keď pracoval v zahraničí uviedol svoj čistý mesačný príjem v sume 3.900 eur (č.l. 50 spisu sp. zn. 22P/61/2024). V tomto konaní bolo preukázané, že za čas od 29.05.2024 do 22.11.2024 dosiahol netto príjem v sume 31.587,75 CHF (č. l. 112 spisu) t. j. po prepočte kurzom aktuálnym ku 22.11.2024 sumu 33.625,45 eur, čiže priemerne 5.604 eur mesačne, čo je podstatne vyšší príjem. Vzhľadom na zistenú výšku príjmu v zahraničí tak otec aj po znížení mzdy by zarábala viac než pri poslednom súdnom rozhodovaní, ktoré bolo pre posúdenie veci smerodajné. Podľa odvolacieho súdu, iba ak by zníženie mzdy bolo také výrazné, že príjem otca by klesol pod úroveň príjmu pri poslednom rozhodovaní a bolo by to objektívne, potom by zmena pomerov existovala. V danej veci však nešlo o takýto prípad. Okrem toho otec tiež nepreukázal, že po zmenách a po uhradení nevyhnutných nákladov (bývanie, strava v cudzine) by jeho príjem nestačil na zákonné výživné. Preto odchod otca zo zamestnania v zahraničí možno hodnotiť ako dobrovoľný a ním tvrdý nižší príjem zo súčasnej podnikateľskej činnosti je výsledkom jeho rozhodnutia a nie objektívnej zmeny. Podľa odvolacieho súdu rodič s vyživovacou povinnosťou nesmie svojvoľne znižovať svoje príjmy, ak by tým znižoval životnú úroveň dieťaťa. Od otca nikto nechce, aby bol celý život zamestnaný v cudzej krajine, aj keď s prihliadnutím na jeho vek (37 rokov) a vôľu zabezpečiť si bývanie bez úverového zaťaženia, mu nič nebránilo určitý čas na uvedenom mieste zotrvať.

19. Napokon otec v odvolaní vytýkal súdu, že nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to tie, ktoré smerovali vo vzťahu k zisťovaniu príjmových a majetkových pomerov matky (z podnikateľskej činnosti, a to tak z obchodnej spoločnosti a zo živnosti, vlastníctvo nehnuteľností a náklady spojené s bývaním v označenom rodinnom dome) čím nedostatočne a neúplne zistil skutočný stav veci. Podľa otca príjmové a majetkové pomery sa zisťujú v daných konaniach na oboch stranách, t. j. na strane rodiča, ktorý je povinný plniť si vyživovaciu povinnosť, ako aj na strane rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti.

20. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd sa zaoberal aj pomermi na strane matky a uzavrel, že matka svoju vyživovaciu povinnosť k maloletému dieťaťu plní predovšetkým svojou osobnou starostlivosťou o maloleté dieťa. Ohľadom pomerov bolo preukázané, že vykonávala opatrovateľskú činnosť u n.o. Jeseň, ktorú ku dňu 31.07.2025 skončila. Čo sa týka živnostenskej činnosti samotný otec uvádzal a je to aj potvrdené, že matka túto ukončila k 25.10.2025 (č. živnostenského registra 341-6737, IČO: 40 948 498). Okrem toho je pravdou, že je spoločníčkou, konateľkou a zamestnankyňou spoločnosti C. so sídlom E. XXX/X, F., IČO: XX XXX XXX. Je tiež zamestnaná u spoločnosti afg. s.r.o.. Bolo tiež zistené, že kvôli úrazu je od 07.03.2025 práceneschopná. Matka má tiež ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť na dieťa vo veku 18 rokov. Posúdenie či je alebo nie je vlastníčkou domu, v ktorom sa s maloletým dieťaťom býva, je predmetom súdneho sporu.

21. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je upravená v § 62 až 65 Zákona o rodine. Podľa § 62 ods. 1 majú obaja rodičia povinnosť prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Zároveň platí, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni oboch rodičov. Kľúčové ustanovenie § 62 ods. 4 Zákona o rodine stanovuje, že rodič, ktorý osobne celodenne a riadne sa stará o dieťa, si plní vyživovaciu povinnosť osobnou starostlivosťou. Toto ustanovenie je základom pre posúdenie, že matka si vzhľadom na vek dieťaťa (4 roky) svoju vyživovaciu povinnosť plní naturálnou formou, teda osobnou starostlivosťou o dieťa. Osobná starostlivosť o dieťa vo veku 4 rokov zahŕňa každodenné úkony, ktoré sú nevyhnutné pre jeho fyzický, psychický a sociálny vývin. Ide najmä o: - zabezpečenie stravy, hygieny a obliekania, - sprevádzanie do škôlky a späť, - starostlivosť počas choroby, - prípravu na spánok, nočnú starostlivosť, - emocionálnu podporu a výchovu, zabezpečenie bezpečnosti a režimu dňa. Tieto činnosti predstavujú významnú časovú, fyzickú aj finančnú záťaž, ktorú zákon uznáva ako plnenie vyživovacej povinnosti. Možno preto konštatovať, že osobná starostlivosť rodiča o dieťa je ekvivalentom finančného výživného a príjem rodiča, ktorý vykonáva osobnú starostlivosť, nie je dôvodom na zníženie povinnosti druhého rodiča. Keďže otec

nevykonáva osobnú starostlivosť v rozsahu porovnateľnom s matkou, jeho vyživovacia povinnosť sa realizuje výlučne finančným príspevkom - výživným podľa jeho schopností a možností, jeho majetkových pomerov, potrieb dieťaťa a zásady, že dieťa má právo na životnú úroveň oboch rodičov. Preto poukazovanie otca na príjem alebo majetok matky nemôže byť dôvodom na zníženie povinnosti otca prispievať na výživu dieťaťa.

22. Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažuje námietky otca v odvolaní za také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť alebo zvrátiť výsledky doterajšieho dokazovania vykonaného okresným súdom a jeho záver vo vydanom rozhodnutí. Stotožnil sa preto s rozsudkom súdu prvej inštancie a ako vecne správny ho potvrdil vrátane výroku o trovách konania ohľadom ktorého správne aplikoval ust. § 52 CMP.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 57, § 58 a § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na ich náhradu trov, nakoľko návrh na náhradu trov konania nebol podaný. Neboli zistené ani dôvody pre aplikáciu ust. § 55 CMP.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).